

hold, som skulde være tilladt? Kan Samfundet være tjent med en saadan Ordning? Har Rigsdagen efter vor Forfatning ikke en Ret og ogsaa en Pligt til at gribe ind for at omorganisere saadanne Forhold? Jeg skulde mene det. For øvrigt kan Betragtningen af disse Forhold ogsaa overføres paa Staten. Staten har jo visse Virksomheder, i hvilke der er ansat Embedsmænd, højere og lavere, i hvilke der ogsaa er ansat Arbejdere, Funktionærer, eller hvad man vil kalde det, og Haandværkere, som udfører et industrielt Arbejde for Staten. Ugsaa dér kunde jeg tænke mig, at man indførte en saadan Ret for disse Mennesker, som sikkert har mange gode Ideer, til at faa disse bragt frem, saaledes at de kunde blive nøjere prøvet i Stedet for som nu at blive afvist af en eller anden Formand, som i Kraft af sin hele Stilling — saadanne findes jo ogsaa indenfor Staten — har Ret til at afvise den Slags Spørgsmaal. Dette Krav er ikke nyt, det er et Krav, som er fyldstgjort forsøgsvis i mange andre Lande. Jeg har faaet tilsendt et Blad, som hedder „Fyns Venstreblad“; i Bladet for Tirsdag den 19. August 1924 findes der et Interview om dette Spørgsmaal med et æret Medlem af dette Ting, det ærede Medlem Hr. Dahlgaard. Han udtaler, at han antager, at hans Parti vil være med til Skridt i den Retning, jeg her har omtalt, men han tilføjer, at han tror, det er nødvendigt, at man ogsaa gennemfører en Arbejdsudbyttedeling. Det er vist et meget stort Spørgsmaal, om man kan løse disse to Opgaver paa een Gang, det sidste vil sikkert i Øjeblikket møde meget stor Modstand. Det vilde være glædeligt, hvis man kunde tage begge disse Skridt paa een Gang, men jeg tror ikke, det lader sig gøre, og derfor kunde jeg ønske, at man i alt Fald begyndte med at løse det første Spørgsmaal og senere tog det andet op til Løsning.

Hvis det er Meningen, at man vil gaa den Vej, maa man selvfølgelig ogsaa gribe ind i og regulere Priserne. Det nytter ikke, at de højtærede Landmænd staar op og fortæller os, at Priserne paa deres Varer fastsættes de ikke selv, de fastsættes paa Verdensmarkedet. Priserne paa disse Varer, som er nødvendige for hele Befolkningen, maa Staten naturligvis kunne tale med om, og den maa kunne fastsætte et Udbytte af denne Produktion svarende til, hvad der kan tænkes at burde være Udbyttet af et saadant Erhverv. Den højtærede Finansminister er ikke til Stede, jeg kunde ellers ønske at gøre ham opmærksom paa, at man maatte kunne fast-

sætte en bestemt Udbyttegrænse for saadanne Selskaber som de af mig omtalte, der stadig har disse store Indtægter. Hvis man f. Eks. i en Lov fastslog, at intet Aktieselskab maatte have et Udbytte af mere end 10 pCt. af deres Penge, og at hvad der oversteg dette skulde tilfalde Statskassen i Skat, er jeg overbevist om, at man ikke vilde spænde Forholdene saaledes, som man nu gør, og søge at nedkonkurrere de smaa Virksomheder, hvad disse Selskaber i meget stor Udstrækning har gjort.

Jeg skal ikke opholde det høje Ting længere, selv om jeg kunde ønske at komme dybere ind paa disse Forhold. Jeg gaar ud fra, at Regeringen i Løbet af Samlingen vil fremkomme med Forslag paa det Omraade, jeg her korteligt har været inde paa, og jeg vil derfor slutte med at udtale Haabet om, at Venstre og det konservative Folkeparti vil tage meget nøje under Overvejelse under deres Opposition mod Socialdemokratiet, at de i Øjeblikket er svækket i allerhøjeste Grad, og at den Tid kan komme, hvor de hverken her eller i Landstinget faar noget som helst at skulle have sagt.

Parkov: Det har vakt en betydelig Opsigt og, jeg tør sige, ikke mindre Beklagelse, at Tilskuddet til de danske Skytte- og Gymnastikforeninger paa Finanslovsforslaget for 1925—26 er reduceret meget betydeligt. Man har søgt efter Motiverne til en saa voldsom Reduktion, og jeg har hørt anført her i Salen, at der muligvis kunde ligge politiske Motiver bag derved. Det tror jeg ikke, og det vilde jeg ogsaa længst muligt vægre mig ved at tro. Om noget saadant var Tilfældet, vilde det være ganske uberettiget, thi i de danske Skytte- og Gymnastikforeninger har man ikke drevet og driver man ikke Politik. Det turde ogsaa være almindeligt bekendt, at der indenfor disse Foreningers Rammer findes Medlemmer af alle eksisterende politiske Partier. Under disse Omstændigheder kan jeg derfor ikke tænke mig, at Aarsagen til denne Reduktion skulde være af politisk Natur. Nej, Arbejdet i de danske Skytte- og Gymnastikforeninger tager Sigte paa at skulle være til Gavn for den danske Ungdom, baade for den mandlige og den kvindelige Ungdom, det tager Sigte paa at udrette noget, som kunde være dem til Gavn baade paa Legeme og Sjæl. Naar dette er Formaalet — og det turde være almindeligt kendt, og det turde ogsaa være almindeligt kendt, hvilke Midler der bruges for at naa